

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA

Brüsszel, 24.5.2006
COM(2006) 246 végleges

**A BIZOTTSÁG KÖZLEMÉNYE A TANÁCSNAK ÉS AZ
EURÓPAI PARLAMENTNEK**

A közösségi halászati gazdálkodással kapcsolatos konzultáció javítása

TARTALOMJEGYZÉK

1.	Bevezetés.....	3
2.	A halászati lehetőségek előrejelzése és az azokkal való gazdálkodás	4
2.1.	Tanácsadási módszerek és a szükséges információk	4
2.2.	A jelenlegi eljárás.....	5
2.3.	Az érdekelt felek nézetei	6
3.	Ajánlások a rendszer javítása érdekében.....	7
3.1.	A halászati év módosítása	7
3.2.	Az állományok felmérésére vonatkozó tudományos vizsgálatok ütemének módosítása.....	7
3.3.	A harmadik országokkal kapcsolatos szempontok	8
3.4.	Korábbi konzultáció az uniós érdekelt felekkel a halászati gazdálkodással kapcsolatos döntésekről	9
3.5.	A jogalkotási javaslatok és döntések időzítésének módosítása.....	10
3.6.	A kvótákra vonatkozó rendeletek más szabályozási eszközöktől való különválasztása.....	12
4.	Következtetés: A halászati gazdálkodásról szóló vita új menetrendje.....	13

1. BEVEZETÉS

Annak érdekében, hogy biztosítható legyen „az érdekeltek széles körű bevonása a politika minden szakaszába a koncepciótól a megvalósításig” (a 2371/2002 tanácsi rendelet 2. cikkének (2) bekezdése), meg kell változtatni a közösségi halászati gazdálkodásra vonatkozó éves döntések jelenlegi elfogadási eljárásait.

Az európai közösségi halászok számára rendelkezésre álló halászati lehetőségeket általában évente határozzák meg a Mezőgazdasági és Halászati Tanács késő decemberben tartandó ülésén. Az elfogadott rendelet, amely a következő év január 1-jén lép hatályba, meghatározza a teljes kifogható mennyiségeket (TAC), a tagállamok rendelkezésére álló kvótákat, a halászati erő kifejtés megengedett mértékét halászeszköz-típusonként és halászterületenként, valamint egyes technikai intézkedéseket olyan halászeszközökre vonatkozóan, amelyek használata engedélyezett abban az évben.

A tanács által meghozott döntés a Bizottság javaslatán alapul a Szerződésben előírtaknak megfelelően. A legújabb tudományos és technikai információk figyelembevétele érdekében a Bizottság mindeddig az év legvégén bocsátotta ki javaslatát. Ez az időzítés rendkívül kevés időt hagy az érintett felekkel folytatott konzultációra.

Számos halállomány megfogyatkozása nemrégiben átfogóbb állományvédelmi intézkedések foganatosítását tette szükségessé. A TAC-csökkentések egymagukban elégtelennek bizonyultak, ezért szükség volt egy olyan intézkedéscsomag meghozatalára, amely magában foglalta a halászati erő kifejtés szabályozására, a technikai intézkedésekre, valamint az ellenőrzésre és vizsgálatra vonatkozó rendelkezéseket. Ezen intézkedések kidolgozása nehéznek bizonyult a fentiekben ismertetett éves döntéshozatali eljárás rövid időkeretén belül.

A Bizottság 2005-ben informális konzultációt tartott az érintett felekkel és a tagállamokkal a közösségi halászati gazdálkodási döntések előkészítésének alternatív munkamódszereiről. Számos tagállam nyitott volt a változtatások megfontolására, legtöbbször azonban vonakodtak azon időszak módosításától, amelyre a teljes kifogható mennyiségek vonatkoznak. A Bizottságot felkérték, hogy vizsgálja meg a halászati gazdálkodásra vonatkozó tudományos szakvélemények korábbi beszerzésének lehetőségét. Számos tagállam ösztönözte a Bizottságot arra, hogy a regionális tanácsadó testületekkel korán kezdje meg tárgyalásokat a halászati lehetőségekkel kapcsolatos döntésekről. Egyes tagállamok azonban úgy vélték, hogy a jelenlegi rendszerben meglévő időkénszer elősegíti a hatékony döntéshozatalt.

A Bizottság már tett lépéseket az év végén felgyülemelő, a halászati gazdálkodással kapcsolatos döntések számának csökkentésére. A Bizottság 2005-ben előterjesztett egy különálló javaslatot – az előzőekhez képest korábbi időpontban – a balti-tengeri állományokra vonatkozó teljes kifogható mennyiségekről. Az év során technikai megbeszéléseket tartottak a tagállamokkal a halászati erő kifejtés szabályozásáról, a teljes kifogható mennyiségek meghatározásáról és a kapcsolódó kérdésekről szóló döntések előkészítésére. A mélytengeri fajokra vonatkozó teljes kifogható mennyiségeket egy külön rendelettel már meghatározták két éves időszakra.

További javításokra van szükség annak érdekében, hogy az érdekelt felekkel tartalmas konzultáció jöheszen létre. Ez a tanulmány egy új munkamódszert terjeszt elő a közösségi halászati lehetőségekről és kapcsolódó feltételekről szóló tanácsi döntések előkészítésére. A cél az, hogy a Bizottság halászati gazdálkodásra vonatkozó éves javaslatainak előterjesztése előtt javítsák az érdekelt felekkel folytatott konzultációt, valamint hogy a halászati gazdálkodás hosszú távú céljait és azok megvalósításának módját jobban összehangolják a Bizottság, a tagállamok és a tudományos szaktanácsadók között. Ezenkívül a bizottsági javaslatok előterjesztésének időzítését is módosítanák, legalábbis részben.

Az érdekelt felekkel folytatott fokozott konzultáció nem lesz kihatással a Bizottság kezdeményezési jogára. E konzultáció célja a bizottsági javaslatot megalapozó ismeretek bővítése és a szakvélemények érdekelt felektől való beszerzése.

2. A HALÁSZATI LEHETŐSÉGEK ELŐREJELZÉSE ÉS AZ AZOKKAL VALÓ GAZDÁLKODÁS

2.1. Tanácsadási módszerek és a szükséges információk

A Közösségben a halászati gazdálkodás céljára általánosan használt tanácsadó és gazdálkodási rendszert a közös halászati politika születésekor, az 1980-as évek elején fejlesztették ki. A halállományokat ekkoriban nem fenyegette veszély, illetve a fő gondot nem a halászat fenntartható fejlődésének szabályozása, hanem inkább a nemzeti kvóták megállapításához és a tagállami részesedések relatív stabilitásának biztosításához szükséges, rövid távon kifogható halzsákmány előrejelzése jelentette.

Ezt a felfogást tükrözték az ICES-hez hasonló tudományos testületek által kibocsátott, a rövid távú fogásra vonatkozó tudományos szakvélemények, amelyeket azon feltételezett fogásmennyiség alapján dolgoztak ki, amely változatlan kihalászási ráta mellett az állomány méretének minimális biológiai szint alá csökkenéséig lenne alkalmazható.

A kizárólagos gazdasági övezeteken túlnyúló halállományokról szóló, 1995. évi ENSZ-megállapodás elfogadása után a halászati gazdálkodásban az elővigyázatos megközelítés kidolgozásával arra vonatkozóan kértek szakvéleményeket, hogy mi az legnagyobb fogásmennyiség, amely rövid távon nem veszélyezteti az állományok ívásra képes biomasszáját, illetve amely nem jár a halpusztulási arányok emelkedésével, ami hosszú távon túl nagy kockázatot jelentene az ívásra képes állomány számára. A Közösség a közös halászati politikára vonatkozó keretrendeletbe 2002-ben beépítette az elővigyázatos megközelítés elvét, valamint a halászati gazdálkodás ökoszisztéma-alapú megközelítésének megvalósítását. Ezenkívül a Közösség és tagállamai 2002-ben vállalták, hogy a magas hozamokat adó állományok méretét fenntartják, illetve helyreállítják a fenntartható fejlődéssel foglalkozó világ-csúcstalálkozó 2002-ben Johannesburgban elfogadott végrehajtási tervében meghatározott szintekre.

2.2. A jelenlegi eljárás

A Közösségnek a rövid távú előrejelzési módszeren alapuló halászati gazdálkodás hagyománya sajnos megnehezítette a döntéshozatalt.

Elsősorban, mivel a döntések a hosszú távú előrejelzések helyett inkább a rövid távú előrejelzéseken alapulnak, ez pedig akadályozta a hosszú távú halászati gazdálkodás megfelelő megvitatását. Ezt felismerték a közös halászati politika reformfolyamata során, ami a hosszú távú halászati gazdálkodás jogi alapjának¹ kialakítását eredményezte.

Másodsorban, mindez szükségessé tette, hogy a rövid távú előrejelzések a lehető legpontosabbak legyenek. Ez azt jelentette, hogy a tudományos értékeléseket az év során későbbre kellett halasztani azért, hogy a felmérésekből származó legfrissebb információkat fel lehessen használni az előrejelzési folyamatban.

Harmadsorban, a nagymértékű halászat – különösen a tengerfenéki halászatban – ahhoz vezetett, hogy a fogott halzsákmány nagy részét minden évben olyan fiatal egyedek teszik ki, amelyek az előző évben nem voltak halászhatók. Ez kiemelte annak szükségességét, hogy a fogási előrejelzések elkészítéséhez „utolsó pillanatban” végzett felméréseket használjanak.

Negyedsorban, több jelentős állománynál (pl. az északi-tengeri, kattegati, ír-tengeri és balti-tengeri tőkehalállományok, a skagerraki és kattegati simalepényhalállományok, északi-tengeri foltos tőkehalak, vizcayai-öböl szardellák) az állománynak mindössze kis része képes a túlélésre egyik évről a másikra. Ez potenciálisan fenyegeti a halászati lehetőségek egyensúlyát, mivel az állománypótlódás mértéke évről-évre jelentősen változhat. Például az északi-tengeri foltos tőkehalra vonatkozó teljes kifogható mennyiség (TAC) az 1988–2005-ös időszakban évente átlagban 32%-kal változott. A halászati lehetőségekben bekövetkező nagy ingadozások nehezen kezelhetők mind a halpiac, mind a halászok foglalkoztatása tekintetében.

Mindezek az összetett problémák ahhoz vezettek, hogy a tudományos elemzésre és a tengerfenéken élő halállományok kezelésével kapcsolatos döntések meghozatalára igen rövid idő áll rendelkezésre:

- szeptemberben elvégzik az utolsó felméréseket, majd az adatokat kutatóhajók fedélzetén elemzik;
- október elején elvégzik a tudományos értékeléseket, és azokat a Nemzetközi Tengerkutatási Tanács (ICES) halászati gazdálkodással foglalkozó tanácsadó bizottsága elé terjesztik;
- október végén az ICES szakvéleményt bocsát ki ügyfeleinek, vagyis az Európai Közösségnek, Norvégiának, Izlandnak, a NEAFC-nak és másoknak;

¹ A halászati erőforrások közös halászati politika alapján történő védelméről és fenntartható kiaknázásáról szóló, 2002. december 20-i 2371/2002/EK rendelet 5. és 6. cikke, HL L 388., 2002.12.31., 59. o.

- november végén a Bizottság elemzi az ICES szakvéleményét és egyúttal konzultációt tart a halászati tudományos, műszaki és gazdasági bizottsággal (HTMGB) és az érdekelt felekkel, valamint tárgyalásokat folytat Norvégiával és más tengerparti államokkal a közösen kezelt állományokról;
- december elején a Bizottság elfogadja a halászati lehetőségekről szóló rendeletjavaslatot, majd azt megvitatják a tagállamok, a regionális tanácsadó bizottságok és az érdekelt felek;
- december közepén a Tanács elfogadja a rendeletet.

2004 és 2005 során a Bizottság (az év elejétől kezdve) előrehozott megbeszéléseket tartott a tagállamokkal és az érintett felekkel a halászati lehetőségekről szóló rendelet egyes technikai kérdéseiről. A döntések korábbi időpontra történő előrehozásáról szóló (ún. „front-loading”) üléseken részletesen megvitatják a technikai intézkedésekkel, a halászati erőfelfejtési megállapodásokkal és a lezárt területekkel kapcsolatos kérdéseket. A folyamat 2005-ben megkönnyítette a döntéshozatalt a technikai kérdésekben, különösen az erőfelfejtés-gazdálkodás végrehajtása tekintetében.

2.3. Az érdekelt felek nézetei

Az északi-tengeri regionális tanácsadó bizottsággal már konzultáltak az éves döntéshozatal menetrendjének módosításáról. A bizottság fő aggodalma az volt, hogy több időt kell szentelni a teljes kifogható mennyiségek kihalászási feltételeinek megvitatására, különös tekintettel az átmeneti technikai intézkedésekre és az erőfelfejtés-gazdálkodási rendszerekre.

A halászati és akvakultúraágazati tanácsadó bizottság (ACFA) kijelentette, hogy kész megvitatni a halászati lehetőségekre vonatkozó rendelet menetrendjének módosítását, feltéve hogy a változtatások bevezetése fokozatosan valósul meg. Az ACFA támogatta a közép távú stratégiáknak az érdekelt felek fokozott részvételével történő végrehajtását (különösen a teljes kifogható mennyiségek közötti eltérések 15%-os ingadozási sávra való leszűkítését is beleértve), így egyes állományok esetében ritkábban kellene tudományos véleményt kérni, a teljes kifogható mennyiségeket pedig hosszabb távra lehetne meghatározni (ami a norvég homár és a mélytengeri fajok esetében már meg is történt). Az északi-tengeri regionális tanácsadó bizottsághoz hasonlóan az ACFA fő aggodalma az volt, hogy több időt kell szentelni a teljes kifogható mennyiségek kihalászási feltételeinek megvitatására, mint amilyenek a technikai intézkedések és az erőfelfejtés-gazdálkodás végrehajtásának a részletei. Az ACFA nem támogatta a teljes kifogható mennyiségekről és a halászati kvótákról szóló jogszabály külön-külön elemekre való szétbontását, és arra az álláspontra helyezkedett, hogy az év végi „jogalkotási csomag” továbbra is elkerülhetetlen.

Az ACFA kész volt fontolóra venni egy olyan megoldást, amely a halászati év beosztásának módosításán alapulna – vagyis hogy az év (például) január 1-je helyett április 1-jén kezdődne –, azonban az ACFA egyetértett a Bizottsággal abban, hogy ez csak akkor lenne lehetséges, ha a tengerparti államok is elfogadnák az időbeli beosztás módosítását.

3. AJÁNLÁSOK A RENDSZER JAVÍTÁSA ÉRDEKÉBEN

3.1. A halászati év módosítása

A teljes kifogható mennyiségekről jelenleg mind az EU-ban, mind a szomszédos harmadik országokban egy naptári évre születik döntés, amely év január 1-jén kezdődik. Lehetségesnek tűnik e gazdálkodási időszak oly módon történő módosítása, hogy a gazdálkodási időszak egy másik időponttól kezdődően tartson 12 hónapig. Ez előnyökkel járhat olyan meghatározott állományoknál, amelyek esetében a halászati idény nem ér véget természetes módon a naptári év végén. A különféle halászatok idényszerűsége ugyanakkor oly mértékben eltér egymástól, hogy miközben ez a módszer egyes halászatokban valóban enyhíthetne bizonyos időzíítési problémákat, más halászatokban azonban új problémákat vethet fel. Szükség lehet tehát annak megvizsgálására, hogy a tényleges és globális előnyök biztosítása érdekében nem lenne-e célravezetőbb állományonként külön-külön halászati év elfogadása. Ez jelentős adminisztratív költségekkel járna. Ezért a Bizottság úgy véli, hogy ezt a lehetőséget rövid távon el kell vetni, amennyiben az alternatív megoldásokkal ezzel egyenértékű eredmény érhető el.

3.2. Az állományok felmérésére vonatkozó tudományos vizsgálatok ütemének módosítása

A tudományos szakvéleményeket jelenleg a halászati tudományos, műszaki és gazdasági bizottság készíti a Bizottság számára a Nemzetközi Tengerkutató Tanács által végzett felmérések és annak szakvéleménye alapján. Az említett bizottság két időpontban nyújt be szakvéleményt:

- júniusban a mélytengeri fajokra, a balti-tengeri állományokra és egyes hering és spratt állományokra vonatkozóan;
- októberben a makrélára, a norvég homárra és a legtöbb tengerfenéki laposhalra és tőkehalra vonatkozóan.

A Bizottság az ICES-sel és a HTMGB-vel már megkezdte annak megvitatását, hogy miként lehetne több állományra vonatkozóan október helyett már júniusban beszerezni a szakvéleményt. A következetesség biztosítására szükség lenne gondoskodni arról, hogy a vegyes halászatban együtt kifogott állományok esetében a szakvélemények egyidőben váljanak elérhetővé. A Bizottság elismeri, hogy a szakvélemények korábbi időpontban történő benyújtása egyes esetekben kevésbé pontos előrejelzést fog eredményezni, ez a következmény azonban elfogadhatónak tűnik. A Bizottság azt is megkérdezte, hogy 2007-től kezdődően lehetséges-e a szakvéleményeket az év során némileg korábban kibocsátani.

Az ICES részletes értékelést végez a felmérések és szakvélemények időzítésének módosítási lehetőségeit illetően, hogy eleget tegyen a Bizottság igényeinek. Ez az értékelés a következőket fogja magában foglalni: bármilyen változtatás várható következményei a különféle állományokra vonatkozó előrejelzés pontatlanná válását illetően olyan esetben, amikor a szakvéleményt korábban bocsátják ki a többéves felmérések és a többéves megközelítésű halászati gazdálkodás céljára; a stratégiai szempontokra jobban kiélezett szakvélemények; eljárások az értékelések és/vagy szakvélemények nem tervezett frissítésére, amikor a legújabb információk jelzik ennek szükségességét; az értékelés és szaktanácsadási eljárások elvégzéséhez szükséges tudományos személyzet rendelkezésre állása egy rövidebb időkereten belül. A Bizottság ezen értékelés alapján megállapodásokat köt az ICES-sel a 2007-től alkalmazandó, felülvizsgált szakvéleményezési folyamatról.

A 2006. évi szakvéleményt illetően az ICES fontolóra veszi egy olyan átmeneti szakvéleményezési folyamat alkalmazásának a lehetőségét, amely a legfrissebb vizsgálatokon és a Halászati Gazdálkodási Tanácsadó Bizottság (HGTB) szakvéleményén alapul, és amely lehetővé teszi a későbbi finomhangolást, amennyiben az új információkat elég fontosnak ítélik a szakvélemény jelentős módosításához. 2006-ban ugyanakkor fennáll egy komoly akadály, nevezetesen az, hogy az ICES munkájához a szükséges adatokat és szakértelmet biztosító nemzeti halászati kutatóintézetek már jó előre eltervezték forrásaik felhasználását, ezért a korábbi adatszolgáltatás vagy az ülések átütemezése nehéz feladat lesz számukra.

3.3. A harmadik országokkal kapcsolatos szempontok

Jelenleg a Norvégiával közösen kezelt állományokra (északi-tengeri tőkehal, sima lepényhal, fekete tőkehal, hering, vékonybajszú tőkehal) és az általában a többi tengerparti állammal közösen kezelt állományokra (kék puha tőkehal, atlanti-skandináv hering, makréla) vonatkozó szabályozási megállapodásokról, valamint a NEAFC által (a mélytengeri fajokkal, makrélával, álsügérekkel kapcsolatban) meghozandó intézkedésekről novemberben születik döntés. A következetes biológiai megközelítés és a politikai egyensúly érdekében általában egy olyan intézkedéscsomagot fogadnak el, amely magában foglalja a gazdálkodási intézkedések meghatározását, mint amilyenek a teljes kifogható mennyiségek, a technikai intézkedések, az ellenőrző intézkedések és a kvótaátadások.

A Bizottság tárgyalásokat fog kezdeni más tengerparti államokkal arról, hogy e döntések meghozatalát az év folyamán előbbre hozzák. Bizonyos együttes döntések a legfrissebb tudományos információk beszerzésén alapulnak, más döntéseknél azonban ez nem feltétel, ezért ott több lehetőség van a változtatásra.

3.4. Korábbi konzultáció az uniós érdekelt felekkel a halászati gazdálkodással kapcsolatos döntésekről

A halászati gazdálkodással kapcsolatos döntések jobban előkészíthetők, a konzultációk pedig szélesebb körben folytathatók, mint jelenleg. Habár az állománypótlódás mértékére vonatkozó becslés csak az év végén válik hozzáférhetővé, a halászterületek egyes általános jellemzői már korábban ismertek, mint például a halászattal előidézett állománypusztulás mértéke, az elővigyázatossági korlátokhoz viszonyított halászati erő kifejtés, a piaci kereslet alakulása az ágazatban, valamint az adott halászterületen a különféle fajok közötti interakció. A gazdálkodásra vonatkozó döntések előkészítése javítható a Bizottság által előterjesztendő „lehalászási szabályok” elnevezésű javaslat segítségével, amely meghatározza a teljes kifogható mennyiséggel kapcsolatosan meghozandó döntéseket. E lehalászási szabályok – amelyeket a Tanács meghatározott állományok helyreállítási vagy gazdálkodási tervében már elfogadott – a következőkre terjedhetnének ki:

- szabályok megállapítása az évközi TAC-ingadozásra vonatkozóan;
- szabályok megállapítása a halászati állománypusztulási arány fenntartható szintre történő leszorítására;
- a halászati erő kifejtésnek (tengeren eltöltött napok) a halászati állománypusztulási arányokkal (a tengeri halak aránya, amelyeket kifognak az év során) összhangban történő kiigazítása.

A „lehalászási szabály” elnevezésű szabályozási megközelítés elvben valamennyi, a közösségi halászati gazdálkodás hatálya alá tartozó állományra kiterjeszthető. Ez azzal az előnnyel járna, hogy több idő állna rendelkezésre a célok és azok megvalósítási módjának megvitatására. Amíg az ICES és a HTMGB berkeiben még folya az érintett halállományok mennyiségére vonatkozó becslések pontosítása, az érintett felek megbeszéléseket folytathatnának a halászati gazdálkodási elvekről.

E lehalászási szabályok ideális esetben a legfontosabb halászterületekre és halállományokra vonatkozó tanácsi rendelet részeként kerülnének elfogadásra, és azokat viszonylag ritkán kellene frissíteni. Rövid távon azonban a Közösségnek megfelelő TAC-meghatározási eljárásokat kell megvitatnia azokkal az állományokkal kapcsolatban, amelyek esetében nincs jóváhagyott hosszú távú terv.

Ez a következőképpen lenne megvalósítható:

Első lépésként a Bizottság áprilisban politikai nyilatkozatot terjeszthetne elő a következő évi teljes kifogható mennyiségek meghatározására vonatkozó szándékait illetően. E dokumentumban bemutatná a Bizottság stratégiáját és halászati gazdálkodási munkahipotéziseit, amelyek mind a legfrissebb (vagyis az előző évre vonatkozóan bemutatott) tudományos véleményekből lesűrhető tendenciákon alapulnának. A politikai nyilatkozat az általános megközelítésre jellemző elemeket tartalmazna, mint például:

- a) elköteleződés mellett, hogy az állományokat fokozatosan a legmegfelelőbb létszámra duzzasszák, ami a magas hozamok mellett biztosítja az állományok fenntartható kiaknázását;
- b) a következő évre vonatkozó teljes kifogható mennyiségeket és halászati erő kifejtési szinteket a helyreállítási tervekkel vagy a hosszú távú gazdálkodási tervekkel összhangban kell meghatározni – amennyiben ilyenek léteznek –, illetve annak az elvnek megfelelően, amely szerint a halászattal előidézett halpusztulás nem növelhető olyan állományok esetében, amelyeknél a mortalitás aránya meghaladja a hosszú távon magas hozamot eredményező szintet;
- c) a hasonló mértékben kiaknázott vagy lehalászott állományokat hasonló módon kell kezelni;
- d) az évközi TAC-eltérésre vonatkozó szabályok, amelyek a különleges körülmények esetén jelentős módosításokat igényelhetnek bizonyos állományoknál.

A Bizottság a kereskedelmi forgalomban előforduló legfontosabb halállományok esetében gyakorlati példákkal mutatná be, hogy ez a megközelítés miként eredményezne teljes kifogható mennyiségeket vagy halászati erő kifejtési szinteket, feltételezve azt, hogy a következő évre vonatkozó tudományos szakvélemény megegyezik a folyó évre kibocsátott szakvéleménnyel. (A szövegben egy figyelmeztetést is fel kellene tüntetni, hogy a bemutatott példák csak illusztrációként szolgálnak, azokat – pl. a legutóbbi állománypótlódással kapcsolatban – a későbbi tudományos szakvélemények jelentősen befolyásolhatják).

Azon állományok esetében, amelyekre létező helyreállítási vagy halászati gazdálkodási terv van érvényben, a teljes kifogható mennyiséget az ilyen hosszú távú tervek rendelkezéseinek automatikus alkalmazásával becsülnék meg.

A politikai nyilatkozat nem foglalná magában a Bizottság tárgyalási álláspontját a Közösség regionális halászati szervezetekben való részvételét illetően.

A Bizottság politikai nyilatkozata alapján a nyár folyamán konzultációt lehetne tartani a regionális tanácsadó testületekkel és a tagállamokkal. Ez javítaná és megerősítené a döntések előrehozatalának folyamatát, továbbá az érdekelt feleknek lehetőséget biztosítana arra, hogy a halászati tevékenységeket illetően stratégiaibb jellegű vitában vegyenek részt. Októberben szakpolitikai vitát lehetne tartani a Tanácsban, amelyen a Tanácsot felkérnék a Bizottság javasolt stratégiájának véleményezésére, figyelembe véve a regionális tanácsadó testületek reakcióját.

3.5. A jogalkotási javaslatok és döntések időzítésének módosítása

A Bizottság halászati gazdálkodásról szóló éves javaslatainak nem kell szükségszerűen egy minden halászati erőforrásra kiterjedő csomagot alkotniuk.

Azok az állományok, amelyeknél az előrejelzések nagymértékben függnék a legfrissebb tudományos becslésektől (valamint más állományoktól, amelyekkel együtt kihalászásra kerülnek), továbbra is az év végén képezik majd vizsgálat tárgyát. Más, hosszabb életű állományok esetében azonban korábban hozható a döntéshozatali eljárás. Azon állományoknál, amelyek nincsenek túlzott mértékben kiaknázva és méretük kellően nagy ahhoz, hogy az állomány jelentős része évről évre fennmaradjon, a legújabb vizsgálatok viszonylag kevés információt nyújthatnak a jövő évi halászati lehetőségekről. Korábbi javaslatok és korábbi döntések azokkal az állományokkal kapcsolatban hozhatók meg, amelyeknél a halászati állománypusztulás alacsonyabb mértékű.

A Bizottság ezért az éves halászati szabályozási döntések meghozatalához a következő két lépésből álló megközelítést javasolja:

1. lépés (június–október)

- i. A kizárólag a Közösség által kezelt halállományok esetében, amelyekre vonatkozóan az ICES tudományos szakvéleménye már júniusban rendelkezésre áll, a Bizottság június–július folyamán fogja kérni az érintett regionális tanácsadó testületek véleményét a teljes kifogható mennyiségeket illetően. A Bizottság ezután szeptember elejére elkészíti rendeletjavaslatát. A Tanács ezt követően októberben elfogadhatná a teljes kifogható mennyiségeket. A balti-tengeri és mélytengeri fajokra vonatkozóan jelenleg külön-külön jogalkotási javaslat készül. Ezt a megközelítést a jövőben ki lehetne terjeszteni a kizárólag a nyílt tengeri, Közösség által kezelt állományokra, valamint – feltéve, hogy más tengerparti országokkal erről korábban megállapodás születik – a kék puha tőkehalra, a makrélára és a közösen kezelt heringállományokra.

2. lépés (október–december)

- ii. Az “állománypótlódástól nagymértékben függő” halászatok, ahol a halászható halállomány legfőképpen azokból a fiatal egyedekből tevődik össze, amelyekkel az előző évben bővült az állomány, továbbra is elkerülhetetlen marad a teljes kifogható mennyiség megállapítása, amikor e fiatal egyedek száma meghatározhatóvá válik. Ezek szerint a bizottsági javaslat előterjesztését el kell majd napolni az ICES őszi szakvéleményének véglegesítéséig (jelenleg októberben, a közeljövőben talán előrehozható valamivel korábbi dátumra). Mindez arra utal, hogy a bizottsági javaslat időzítésén nem sokat lehet változtatni (november vége). Mindazonáltal, a politikai nyilatkozat alapján az érdekelt felekkel és a Tanáccsal folytatott korábbi konzultáció valószínűleg megkönnyíti majd az újonnan kibocsátott szakvélemény megvitatását az érdekelt felekkel. A Bizottság végső javaslata várhatóan nem tartalmaz meglepetéseket az érintett felek számára. A regionális halászati szervezetekkel (NAFO, ICCAT, CCAMLR vagy NEAFC) megtartott éves ülések eredményeképpen a második lépés a teljes kifogható mennyiségek meghatározását és a technikai intézkedések ideiglenes alkalmazását is magában foglalja majd.

3.6. A kvótákra vonatkozó rendeletek más szabályozási eszközöktől való különválasztása

Az érintett felek és a tagállamok úgy vélik, hogy a halászati erő kifejtés korlátozására vonatkozó szabályoknak az éves halászati gazdálkodási intézkedéscsomagba történő beépítése bonyolulttá teszi a tárgyalási folyamatot, ezért e szabályokkal külön rendeletben kellene foglalkozni.

A Bizottság egyetért azzal a javaslattal, hogy a halászati erő kifejtés mérésére, átadására és felügyeletére vonatkozó részletes szabályokat egy önálló rendelet tárgyává kellene tenni. A halászati erő kifejtési korlátok rögzítése azonban továbbra is az éves döntéshozatali eljárás része maradna.

Mivel a halászati erő kifejtési korlátozásra vonatkozó jelenlegi közösségi szabályok a tőkehal-helyreállítási terv részeként később az idei év során felülvizsgálatra kerülnek, a Bizottság úgy véli, hogy az erő kifejtés-gazdálkodásra vonatkozó új és külön rendelet előterjesztésével 2007-ig várni kell.

4. KÖVETKEZTETÉS: A HALÁSZATI GAZDÁLKODÁSRÓL SZÓLÓ VITA ÚJ MENETRENDJE

A közösségi halászati gazdálkodásról folyó vita és párbeszéd kiszélesítése érdekében a következő időrendi táblázat szerinti ütemtervet lehetne követni:

Dátum	Intézkedés
Április	A Bizottság kiadja a következő évre meghatározandó halászati lehetőségekről szóló „politikai nyilatkozatát”. A halászati ágazattal párbeszéd indul a szakpolitikai kérdésekről, amely egész évben folytatódik. Ez magában foglalja a teljes kifogható mennyiségek kihalászási szabályait, az alkalmazható halászati erő kifejtési szinteket és egyéb technikai kérdéseket, mint pl. az erő kifejtés-gazdálkodás.
Június eleje	Az ICES és a HTMGB tudományos szakvéleményt nyújtanak be egyes állományokra (nevezetesen a balti, a nyílt tengeri és (minden második évben) a mélytengeri fajokra) vonatkozóan.
Június-július	A Bizottság konzultációt folytat a regionális tanácsadó bizottságokkal a közösségi halászati politikának a júniusi szakvéleményben foglalt állományokra való alkalmazásáról. A közösen kezelt nyílt tengeri állományokkal kapcsolatban tárgyalásokra kerül sor a harmadik országokkal, amennyiben azok egyetértenek a tervvel.
Szeptember eleje	A júniusi szakvéleményben szereplő állományokkal kapcsolatban a Bizottság kibocsátja a halászati lehetőségekről szóló rendeletjavaslatát.
Október	A júniusi szakvéleményben foglalt állományokra vonatkozóan a Tanács elfogadja a teljes kifogható mennyiségekről szóló rendeletet. Az ICES és a HTMGB tudományos szakvéleményt bocsát ki a többi állományra vonatkozóan. A halászati politikai lehetőségek és az októberi szakvéleményben szereplő állományokkal kapcsolatos legfrissebb szakvélemény további megvitatása az érdekelt felekkel.
November	Tárgyalások folytatása Norvégiával és más tengerparti államokkal az októberi szakvéleményben foglalt állományokkal kapcsolatban. A halászati lehetőségekről szóló, november végén megjelenő második javaslatának előkészítésekor a Bizottság figyelembe veszi a regionális tanácsadó bizottságokkal folytatott megbeszéléseket.
December	Az októberi szakvéleményben foglalt állományokra vonatkozóan a Tanács elfogadja a halászati lehetőségekről szóló rendeletet.
Január	A halászati lehetőségekről szóló rendelet hatályba lép az adott naptári évben.